

„Olyan köd van, hogy ha valakitől egy pofot kap az ember, meg se tuggya köszönni!" – többek között ilyen poénok voltak **Muszka Sándor** csütörtökön este, a G. Caféban tartott író-olvasó találkozón felolvasott szövegében.

A székely egyperceseket, Sanyi bá történeteit jegyző író ezt egy még kiadatlan írásából olvasta fel, amelynek alaphelyzete, hogy két székely valamelyik jövődöbeli repülőtérrel igyekszik Budapestre.

A Sanyi bához hasonló stílusú történet előtt az irodalmi est házigazdája, **Murányi Sándor**

Olivér rövid pályaképet festett Muszkáról, kiemelve, hogy hősünk, a költő énekelt már punk zenekarban, rúgták ki állásból munkahelyi pornónézésért, sok időt töltött olyan nagyvárosokban, mint Kolozsvár vagy Pest, de most Csíkszépvízen él, volt megyei tanácsos is.

Sőt, Murányi bejátszotta azt a részletet a Fábry Showból, amit maga Fábry vett ki az adásból.

{youtube}1RUudidvvFo{/youtube}

Az ember minden nap nem írhat verset – vallja Muszka, aki ilyen történeteket írogat „szabadidejében”, délutánonként. „Ezt a könyvet is a fürdőkád szélén írtam, oda lehet a két és fél éves fiam elől elmenekülni” – utalt a gyereknevelés nehézségeire a 34 éves költő. Jelenleg egy olyan prózaköteten dolgozik, ami egy munkanélküli, alkoholista íróról szól, aki Flekkenfalván tengeti a napjait.

Amíg nem kóstolta

A *Magányos nőknek, bukott fiúknak* egy komor, nagyon kemény verseskötet, nyoma sincs benne a sanyibáskodásnak, hiszen lecsúszott emberekről, halott nagymamáról és közéleti dolgokról szólnak ezek a versek. A kocsmában a hahotázást felváltotta a csend, Muszka pedig feltette a kérdést, hogy van-e olyan ember közülünk, akinek egy barátja sem dolgozik külföldön? Síri csend.

Muszka szerint ma vannak olyan falvak, ahol „az utolsó író ember, akit láttak, az negyven éve **Kányádi Sándor**

volt, színészt vagy festőt a kocsmában még részegen se láttak” itt Székelyföldön, ahová „a fiúk” autonómiát meg repülőtereket hallucinálnak. Muszka évekig dolgozott a megyei önkormányzatnál, tudja, hogy miről beszél, amikor azt mondja, hogy ezek a dolgok nem jelennek meg a mai kortárs magyar erdélyi irodalomban, a sajtó is sarokba van szorítva.

Szerinte egy módja van annak, hogy a kultúra terjedjen a székelyföldi kistelepüléseken, mert kulturális stratégia nincsen.

Muszkának az a véleménye erről, hogy össze kell hívni a megyei tanács ülését, ahol ott vannak a polgármesterek is. „El kell, hogy jöjjön a csúcsvezető és el kell mondania, hogy minden hónapban tessék meghívni egy író vagy egy színészt vagy egy festőt vagy egy zenészt, azoknak adni kétszázötven lejt, a másik kétszázötven lejt plakátra és protokollra lehet költeni. (...) Ha nem lesz erre politikai ráhatás, akkor ez soha nem fog megtörténni Székelyföldön. Aki volt olyan helyen, ahol az összes megyei polgármester össze volt gyűlve, és szétnézett közöttük, biztosan tudja, hogy miért. Elég volt, ha megnézte a fejüket, ilyen egyszerű” – mesélte Muszka, hozzátéve, hogy mindig azzal jönnek a falvakon, hogy nincs igény a kultúrára.

„Én mindig azt szoktam mondani erre, hogy a New York-iak azért szeretik jobban a Jack Danielst, mint az oroszhegyi szilvapálinkát, mert a pálinkát nem kóstolták. Amíg meg nem kóstolta, nem is szeretheti” – zárta gondolatait a költő, majd közéleti verseiből olvasott fel.

Muszka Sándorral készült interjúnkat jövő héten olvashatják.